

у Лесковскомъ манастиру, где се било доста народа скупило у свечном руву. Енглези су ради били видити *бугарску* хору, те су имъ лесковски момци и моме играле. Тамо су распитивали за многе ствари и пазљиво су све слушали* 1).

На 1858 год. Франйо Захъ, управителъ на бѣлградското артилерийското училище, е придружилъ, очевидно съ съгласие на сръбското правителство, австријския консулъ Ханъ въ патуването му прѣзъ Македонија, за да изучи народноста на нейнитѣ населенија. Картата и докладътъ, които написалъ Захъ, не видѣли свѣтъ, по всѣка вѣроятностъ, защото изказаната въ тѣхъ истина не е била по угода на сръбскитѣ управляващи сръди.

И въ библиотеката на сръбската кралска библиотека въ Бѣлградъ се намира едно доказателство за бѣлгарския характеръ на Лѣсковецъ. То е едно рѣкописно административно дѣление на Турција въ началото на 19 вѣкъ. Споредъ него, между другитѣ градове, отбѣлѣзани като бѣлгарски, е и Лѣсковецъ 2).

Бѣлгарско е смѣтало себе си и самото население на Лѣсковецъ и лѣсковско; като такова се е подигнало то и на възстание сръщу турското управление прѣзъ 1841 г., ведно съ сънародницитѣ си отъ Нишко и Пиротско. Възстанието и тукъ не е могло да успѣе, макаръ възстаналитѣ на број около 5000 души отначало да сж имали доста голѣми изгледи за успѣшно довършване на подетото дѣло; макаръ и възстанието да е взело доста силни размѣри: подигнали се 15 села 3). Пѣкъ и лѣсковци се намирали въ сравнитено понеизгодни условия отъ нишлии и пиротчани: тѣхнитѣ земи на много мѣста сж били обгърнати отъ албанци, които взематъ най-голѣмо участие въ потушване на възстанието, не отъ привързаностъ къмъ турската властъ, а отъ алчностъ за имота на бѣлгаритѣ. Теглата на Лѣсковци отъ арнаутитѣ не прѣставатъ и слѣдъ възстанието. Тѣ сж страдали не само отъ тѣхнитѣ непосредствени нападения, но и отъ стълкновенията на арнаутскитѣ първенци съ мѣстнитѣ турски бегове и пашии.

Това слизание на албанцитѣ отъ високитѣ албански пустини къмъ плоднитѣ земи на лѣсковско не само забавя на-

1) Сръбски дневник, г. IX, бр. 59, стр. 3, кол. 2—3 отъ 28 јули 1860. Видѣ и документитѣ на крај.

2) К. Пърличевъ, Лѣсковецъ на Морава, исторически бѣлѣжки. Скопје, 1916 год., стр. 11.

3) Романски, Австријски документи и пр. . . . , стр. 39.